

‘Van mij mag het FK rouleren tussen beste schansen’

JOHAN OLDEWARRIS MOGELIJK EERSTE NIET-FRIESE KAMPIOEN IN VERFOEID WINSUM

Door Wiebe van der Hout

PIETERZIJL - Een zomer-Fries noemt Johan Oldewarris zichzelf. Als sportman stelt de 29-jarige fierljepper in Groningen niets voor. De media daar brengen hooguit de uitslagen van de Ijpeerijen van de door hem dertien jaar geleden mee opgerichte afdeling Grijskerk. Toch bereikte hem vorige week zonder problemen een felicitatiekaartje van Sjoerd Span, erelid van het Frysk Ljeppers Bûn, met niet meer dan de adressering: Johan Oldewarris, fierljepper, Pieterzijl. Misschien krijgt de Tarzan van de polsstoksport eindelijk Groninger erkenning als hij morgen in Winsum als eerste niet-Fries het kampioenschap bij de senioren zou veroveren.

„Het is Pieter Hielema bij de jongens en junioren gelukt. Hij kreeg een foto met een stukje in de dinsdagkrant in de rubriek Noorderrondblik. Hier is fierljeppen iets vreemds, folklore. Zelfs als kampioen sta je niet tussen de sportberichten over Maradona en Chiapucci.”

Sinds Johan Oldewarris op zestienjarige leeftijd bij een demonstratie over een ‘diepje’ in Grijskerk meteen zijn eerste beker won, is hij verslingerd aan de sport. Daarvoor was voetbal zijn sport. Nu nog

de polsstok. Daarvoor was voetbal zijn sport. Nu nog maar de snelle en sterke spits van Grijskerk 3 trapt op gezelligheidsniveau tegen een bal als conditionele basis voor het fierljeppen. Bij zijn eerste wedstrijd als B-junior in FLB-verband sprong hij 15,10 meter, slechts een decimeter minder dan beste A-junior Bjinse Wolters. „Ik gebruikte in die beginperiode alleen mijn armen bij het klimmen”, herinnert Oldewarris zich.

De omgang met ‘Fraizen’ is voor de lichtreclame-monteur uit het Westerkwartier geen enkel probleem. De grens bij Visvliet speelt nauwelijks een rol. „Het kentgetal van Grijskerk is hetzelfde als dat van enkele Friese plaatsen. Dezelfde blaadjes gaan rond. Er worden Friese kranten gelezen. Mijn broer woont in De Wilp. Daar wordt meest Fries gesproken en in plaatsen als Surhuistervveen hoor je weer Groningse invloeden.” Johan Oldewarris’ adres valt onder Pieterzijl, maar hij woont dichterbij het Friese Munnekezijl. Zijn huis staat slechts 500 meter van het grenswater De Lauwers.

Gezelligheid

„Ik ben doorgegaan in de fierljeppesport, omdat ik er redelijk goed in was. Maar de gezelligheid is ook een belangrijke factor. Anders is het verre reizen naar

zoveel wedstrijden in korte tijd niet op te brengen. Er is denk ik niet een individuele sport waarin je én concurrent bent én zo met elkaar meeleeft.”

Johan Oldewarris is gebiologeerd geraakt door wat hij de complexe gebeurtenis van een sprong noemt: zes onderdelen (aanloop, afzet, insprong, klimmen, uitsprong, landing) die voor een goede sprong moeten kloppen. „Er hoeft maar dit te gebeuren”, zegt hij met de vingers knippend, „of je hebt een mislukte sprong.” En dan rest nog slechts één poging om een vergeefse reis te voorkomen.

Net als Klaas Haanstra en Bjinse Wolters voelt Oldewarris zich een eeuwige nummer twee. De drie zijn al jaren succesvol, maar schopten het nooit tot de felbegeerde Friese titel. Twee keer eindigde de met zes dagkampioenschappen aan zijn beste seizoen bezig zijnde zwaargewicht op de ondankbare tweede plaats in Winsum. „De Nederlandse Fierljep Manifestatie wil ik ook zo graag winnen. Rimmer Abma versloeg me met een centimeter verschil, terwijl ik bij de beide klassemetswedstrijden in hetzelfde Heidskip wel kampioen ben geworden.”

Uitsprong

Hij weet niet hoe hij er aan komt, maar de uitsprong van de Groninger wijkt af van de zuidelijke

sprong van de Groninger. „Mijn rechterarm blijft recht. Ik druk me als het ware nog even omhoog voor ik rechtdoor uit de stok kom”, omschrijft hij. Succes boekt hij met snel en krachtig uitgevoerde pogingen. Zijn 92 kilogram lichaamsgewicht ervaart Oldewarris niet als een handicap. Corrigeren doet hij nooit. „De juiste reactie bij scheef gaan van de pols is puur geluk. Ik wacht hooguit even, maar ram altijd door naar boven. Zelfs met een scheve sprong plaats ik me daardoor vaak nog voor de finale.”

Zoals vrijwel alle andere favorieten gaat Johan Oldewarris zonder recente goede resultaten het FK in. De winnende 17,56 van Burgum op 31 juli, nota bene na een doorwaakte nacht als gevolg van de geboorte van dochter Sanne, vormde zijn laatste grote wapenfeit. „Ik had toen last van een liesblessure, maar ik was zo gelukkig dat ik die avond niks voelde. De wedstrijden daarna in Buitenpost en Vrouwenparochie had ik moeite met de laagstaande zon. Ik heb goede, maar heel gevoelige ogen. Ik zag de stok gewoon niet.”

„De aanloop in Winsum ligt me niet. Het laatste eindje is vlak of loopt zelfs iets af, waardoor je niet lekker afzet. Ik heb gehoord dat ze er iets aan zouden veranderen.” Wat de krachtjepper uit Pieterzijl betreft, mag het FK gaan rouleren tussen IJlst, It

Heidskip en Buitenpost. „Winsum levert vaak winnaars op die geluk hebben dat ze goed overgaan. Op de drie topaccommodaties zijn er veel meer springers die boven hun normale niveau presteren. Winsum is Winsum niet meer sinds we niet meer in de kom van het dorp springen. Voor de wedstrijden daar was ik een week in de dunne. De nieuwe accommodatie mist iets... iets extra’s.”

Oldewarris somt desgevraagd een verrassend lijstje met kampioenen op. „Etty Spriensma bij de dames. Ze kan haar zenuwen het best de baas. Veel Heidskipsters zullen weer staan te trillen. Ben Helmholt, eigen kweek van ons, bij de jongens. Sterk en snel. Hij moet nog ontzettend veel aan zijn techniek veranderen. We laten hem nu maar, want hij wint alles. Ik ben jaloers op hem. Marcel Nijboer bij de junioren, omdat hij zo geweldig klimt. Jammer dat veel van die junioren zo snel naar te lange stokken grijpen in plaats van goed uit te springen. En bij de senioren... Bjinse Wolters. Hij springt zwaar, won nog geen kampioenschap dit seizoen, maar is superscherp bij FK's. De teleurstelling zal voor hem weer groot zijn als hij het niet wordt. Bij mij minder, ik kan ook erg genieten van succes van anderen.”

‘Zomer-Fries’ Johan Oldewarris in karakteristieke pose bij het rechtdoor verlaten van de pols.

Foto LC Jan de Vries